

Žiť s vedomím, že máme poslanie (I)

Žiť s vedomím, že máme poslanie, znamená uvedomovať si, že nás Pán posielal, aby sme odovzdávali jeho Lásku ľuďom okolo seba. Predpokladá to rozhodovať sa vždy pod vedením Ducha Svätého s ohľadom na toto poslanie, pretože dáva rozmer a zmysel nášmu putovaniu na tejto zemi.

09.04.2021

V prvých kapitolách Skutkov apoštolov je popisovaná scéna, ktorá

dodnes nestratila nič na svojej pôsobivosti. Apoštoli sú po svojom uväznení zázračným spôsobom vyslobodení anjelom, ale namiesto toho, aby ušli pred právomocou, vracajú sa do chrámu kázať. Sú opäť zatknutí a predvedení pred veľradu. Veľkňazi sú prekvapení tým, čo vidia, a hovoria: „Prísne sme vám predsa prikázali, že v tom mene už nesmiete učiť.“ Apoštoli sa však nenechávajú zastrašiť a odpovedajú: „Viac treba poslúchať Boha ako ľudí“ (Sk 5, 28-29).

Prví kresťania po nich túto hlbokú vieru zdedili. Existuje o tom mnoho záznamov v Skutkoch apoštolov a dostatočne veľavravné sú aj dejiny prvých storočí kresťanstva.

Opakovane sa pri tom stretávame s jednou a tou istou potrebou vyjadrenou s prirodzenosťou toho, čo je pravdivé: „Je predsa nemožné, aby sme nehovorili o tom, čo sme videli a počuli“ (Sk 4, 20). Kresťania dokážu

znášať tresty, sú dokonca ochotní podstúpiť aj smrť, a napriek tomu nestrácajú radosť. V ich srdciach je akási naplnenosť a život, čosi, čo ich robí šťastnými, čo im ani smrť nemôže vziať a čo nemôžu neposúvať ďalej. Pred nami, ktorí sme sa stali členmi Cirkvi oveľa neskôr, v tejto súvislosti vyvstáva otázka, či to všetko máme považovať za vec minulosti, alebo to máme prežívať podobne.

Aktuálnosť výzvy

Možno sa nám zdá, že medzi nami a prvými kresťanmi je priepastný rozdiel, že oni boli na takom stupni svätosti, na aký sa my sotva niekedy dostaneme, že fyzická blízkosť Ježiša Krista (či aspoň niektorého z dvanástich apoštolov) z nich urobila ľudí takmer bez poškvvrny a naplnila ich zápalom, ktorý nikto a nič nemohlo uhasiť. V skutočnosti však

stačí otvoriť evanjelium, aby sme si uvedomili, že to tak nie je.

Apoštoli sa často správali ako my, teda ako nedokonalí ľudia. Neprešli ani žiadnou zvláštnou intelektuálnou prípravou: prvých sedemdesiatdva učeníkov je s Ježišom ešte len niekoľko týždňov, keď ich posiela (pred sebou k izraelskému národu) (porov. Lk 10,1-12). V jednom však majú kresťania prvotnej Cirkvi úplne jasno: ich Pán Ježiš Kristus za každého z nich zomrel a vstal z mŕtvych, postúpil im dar Ducha Svätého a spolieha sa na to, že s ich pomocou dôjdu k spáse všetci ľudia. Nie je to teda otázka znalostí alebo nejakých výnimočných podmienok pre apoštolát; ide len o to prijať Kristovu výzvu, otvoriť sa jeho daru a svojím životom na neho odpovedať. Snáď preto nám chcel pápež František slovami svätého Pavla pripomenúť, že Pán „si nás vyvolil,

aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske“ (Ef 1, 4). [1]

Cirkev si bola v každej dobe vedomá toho, že dostala od Krista výzvy a spolu s nimi aj úlohy. Ona sama je navyše tou výzvou a tou úlohou: Cirkev „je svojou podstatou misionárska, pretože odvodzuje svoj pôvod z poslania Syna a z poslania Ducha Svätého podľa plánu Boha Otca“. [2] Nejde o nejaké krásne prianie či ľudské snaženie, jej „poslanie je pokračovaním a dejinným rozvíjaním poslania samého Krista“. [3] Inými slovami, Cirkev a každý z jej členov pokračuje v poslaní Krista, ktorý prišiel na zem, aby sprítomnil a dovŕšil Božiu Lásku ku všetkým tvorom. Cirkev môže v jeho poslaní pokračovať preto, že Pán jej – a teda aj nám – posielal Ducha Svätého, počiatok tejto Lásky.

Teda aj my sme boli povolaní. náš život spočíva v tom, že máme úlohu

vo svete a pre svet. Náš duchovný život a náš názor na apoštolát sa zmení, ak sa pozrieme na neho z tohto hľadiska. Pán nás vyhládal a teraz nás vysiela do sveta, aby sme sa o získanú spásu podelili so všetkými ľuďmi. „Chodte a hlásajte evanjelium... ja som s vami... To povedal Ježiš... a povedal to tebe.“^[4] Povedal to mne, povedal to každému z nás. V Božej prítomnosti si preto môžeme povedať: „Som kresťan, pretože Boh ma povolal a poslal...“ V sile jeho Ducha potom môžeme z celého srdca odpovedať slovami žalmu: „Tu som, Pane, aby som splnil tvoju vôľu!“ (Porov. Ž 40 , 8-9)

Splniť naliehavý Kristov príkaz

Keď svätý Josemaría cestoval v päťdesiatych rokoch po Európe a navštevoval prvých členov Opus Dei, ktorí sa vydali rozvíjať apoštolskú činnosť Diela do rôznych krajín, „viedol často pre tých, ktorí ho na

jeho cestách sprevádzali, popoludňajšiu modlitbu a pri nej rozoberal úryvok z evanjelia, v ktorom Pán hovorí apoštolom: Vybral som vás, aby ste išli ..., ut eatis“.[5] Tieto slová boli akýmsi jeho refrénom. Snažil sa, aby Ježišove slová našli odozvu v srdciach jeho priateľov, aby sa upevnili v pravde, ktorá dávala zmysel ich životu, a aby v sebe udržiavali živý zmysel pre poslanie, ktoré uvádzalo do pohybu celý ich život: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo.“ (Jn 15, 16)

Už sme čítali a počuli mnoho príbehov o tých, ktorí sa ako prví vydali za Pánom v Opus Dei: o prvom krúžku v útulku Porta Coeli; o prvých študentských domovoch na ulici Ferraz; o intenzívnom rodinnom živote, ktorý sa svätý Josemaría snažil pestovať v dramatických

rokoch občianskej vojny; o prvej expanzii po Španielsku; o príchode do Ríma; o rýchlom rozšírení po celom svete ... Všetci tí mladí aj už nie takí mladí ľudia nasledovali zakladateľa, pretože vedeli, že tým odpovedajú na Božie volanie.

Prostredníctvom Diela našli Ježiša Krista a objavili poklad, pre ktorý im stálo za to obetovať celý život. Našli Kristovu Lásku a prijali poslanie vnášať túto Lásku do celého sveta, odovzdávať jej teplo ďalším ľuďom a jej božským plameňom zapáľovať ich srdcia. Nebolo treba, aby im to niekto pripomínal, sami túžili po tom, aby sa oheň tejto Lásky rozšíril, čo je úplne pochopiteľné, lebo „Dobro má vždy tendenciu šíriť sa. Každá autentická skúsenosť pravdy a krásy chce rásť“.[6]

Niektorí z nich boli mladí a nadšení, iní mali možno chladnejšiu hlavu a boli racionálnejší. Všetci však boli presvedčení o tom, že onen mladý

kňaz budoval Dielo na výslovné Božie želanie. Preto dokázali odpovedať na Pánovu výzvu, všetko nechať a ísť za Ním. Zakúsili to, čo im svätý Josemaría často hovorieval: „Nezabudnite, deti moje, že nie sme duše, ktoré sa spojili s inými dušami v snahe vykonať niečo dobré. Je to veľa ..., ale je to málo. Sme apoštoli, ktorí plnia naliehavý Kristov príkaz.“[7] Pretože nasledovali Ježiša úplne slobodne, nevnímali tento príkaz ako záťaž, skôr naopak. Prežívali zakladateľove slová: „Toto nadprirodzené presvedčenie o božskom charaktere nášho podniku nám nakoniec dodá také silné nadšenie a lásku k Dielu, že sa budete cítiť prešťastní, že sa môžete obetovať pre jeho uskutočnenie.“[8] Nepotrebovali, aby im niekto vysvetľoval zmysel týchto slov, pretože nimi žili.

Nerobíme apoštolát, sme apoštoli!

Spomínanie na príhody, ktoré sa udiali v začiatkoch Diela, nás rozhodne nenecháva chladnými. Od čias, kedy apoštoli kázali, už uplynulo veľa storočí, od založenia Diela neubehlo ešte ani sto rokov. Dejiny cirkvi nám pomáhajú pochopiť, že Pánova výzva po celé stáročia naďalej zaznieva v našich srdciach – a v srdciach všetkých kresťanov. Do života nám vstúpila Láska, boli sme uchvátení Kristom (porov. Flp 3,12). Teraz je na nás, aby sme túto Lásku prijali a nechali sa Kristom premeniť. Jedno totiž súvisí s druhým: čím viac bude náš život sústredený na Krista, tým viac „sa posilní misijná povaha nášho povolania prežívaného v úplnej a radostnej odovzdanosti“. [9]

Prví členovia Diela sa podobne ako prví kresťania stretli s Ježišom Kristom, pevne sa primkli k jeho Láske a k predkladanému poslaniu a boli svedkami toho, ako sa ich život

neuveriteľným spôsobom premenil. Naplnilo sa na nich, čo nám pripomenul Otec krátko po svojom zvolení: „Máme slobodu milovať Boha, ktorý volá, Boha, ktorý je láska a ktorý do nás lásku vkladá, aby sme mohli milovať jeho aj ostatných. Vďaka tejto láske si plne uvedomujeme svoje poslanie, ktorým nie je apoštolát vykonávaný sporadicky a príležitostne, ale apoštolát vykonávaný sústavne a na základe povolania, chápaného ako ideál nášho života.“[10]

Apoštolské poslanie naplňa celý život, a preto nie je nejakou zvonku uloženou úlohou ani príťažou, ktorú treba pridať k ostatným bežným povinnostiam. Je presným vyjadrením našej identity, ktorú nám Kristova výzva odhalila: „Nerobíme apoštolát, sme apoštoli!“[11] Naplňaním tohto poslanca sa naša apoštolská identita posilňuje. Stálym zdrojom inšpirácie je v tomto ohľade

život svätého Pavla. Ak si prečítame rozprávanie o jeho cestách, zaujme nás, že jeho poslanie nie vždy dosiahlo očakávané výsledky.

Napríklad na svojej prvej ceste je v Antiochii v Pizídii zavrhnutý tamojšími Židmi a neskôr vyhnaný z mesta. Je nútený utiecť z Ikónia, kde mu hrozí smrť. V jednom lykaonskom meste je kameňovaný... (porov. Sk 13-14).

Apoštol pohanov však napriek tomu nestráca zo zreteľa výzvu, s ktorou sa na neho Ježiš obrátil na ceste do Damasku, kde ju potom upresnil. Neúnavne teda hlása: „Lebo náš ženie Kristova láska!“ (2 Kor 5,14). Keď píše kresťanskej obci, ktorá ho ešte nepozná, nebojí sa dokonca predstaviť ako „Pavol, služobník Krista Ježiša, povolaný za apoštola, vybraný hlásať Božie evanjelium“ (Rim 1, 1). Je „povolaný za apoštola“. Vzápätí členov spomínanej kresťanskej obce

oslovuje „povolání Ježišom Kristom (...) Bohom milovaným, povolaným svätým“ (Rim 1,6-7). Pavol sa cíti byť povolaný Bohom a rovnako si je vedomý toho, že sú povolání aj všetci veriaci.[12] Vedomie poslania je pre neho podnetom k bratstvu, ktoré presahuje pozemské putá. Aj my by sme mohli na otázku: *Kto som ja?* Odpovedať: „Som niekto, kto je milovaný Bohom a spasený Ježišom Kristom. Som povolaný za apoštola, vyzvaný k tomu, aby som ľuďom prinášal prijatú Lásku. Preto pre mňa apoštolát nie je úlohou, ale nutnosťou.“ Od momentu, kedy sme sa stretli s Ježišom Kristom, vieme, že sme soľou a svetlom sveta a že preto nemôžeme nepôsobiť a zabrániť vnášaniu svetla tam, kde sme. Je to objav, ktorý zásadne premení náš duchovný život, ktorý však môžeme urobiť iba my sami.

V sile Ducha Svätého

Keď vo svojom živote objavíme Pána, keď zistíme, že sme milovaní, povolaní a vyvolení a keď sa rozhodneme, že budeme Pána nasledovať, „je to, ako by sa v nás rozsvietilo svetlo. Je to akýsi tajomný impulz, ktorý núti človeka k tomu, aby zameral svoje najlepšie schopnosti na činnosť, ktorá postupne nadobudne podobu povolania.“[13]

Apoštolským poslaním akoby sa v nás predovšetkým „rozsvietilo svetlo“. Temnota bytia, spočívajúca v tom, že nepoznáme s istotou zmysel nášho života, sa rozplynie. Výzva Ježiša Krista nám umožňuje pochopiť vlastnú minulosť a zároveň pred nami rozprestiera jasnú cestu. Sám Ježiš tak prežil svoj život na zemi. Keď ho na nejakom mieste prosia, aby zostal, vie, že musí pokračovať v ceste, „lebo na to bol poslaný“ (porov. Lk 4,43). Ani tvárou v tvár svojmu utrpeniu nestráca pokoj a dôveru a

rímskemu sudcovi bez váhania odpovedá: „Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde.“ (Jn 18, 37)

Žiť s vedomím, že máme poslanie, znamená uvedomovať si, že sme Pánom posielaní odovzdávať jeho lásku ľuďom okolo seba. Preto sme boli stvorení. Znamená to tiež rozhodovať sa vždy podľa tohto poslania, ktoré dáva obsah a zmysel nášmu putovaniu na tejto zemi. Môžu sa objaviť ťažkosti, prekážky, protivenstvá, môžu prísť temné chvíle; ale hviezda ukazujúca sever bude aj naďalej žiariť na nebi. Môj život má zmysel, existuje svetlo, ktoré ma vedie.

Svetlo poslania je súčasne podnetom. Nefunguje však ako ľudská sila. V našom živote budeme určite prežívať okamihy nadšenia a budeme horieť túžbou odovzdávať Kristov oheň ľuďom okolo seba. Avšak každý, kto

už nejaký ten čas ide za Pánom, vie, že také nadšenie nie je stále. Nie je na tom vôbec nič zlé, je to ľudské a svätci sú tými prvými, ktorí niečo také zakúsili. Po príklad nemusíme chodiť príliš ďaleko, vidíme to v živote blahoslaveného Álvara del Portilla. Je známe, že krátko po tom, čo požiadal o prijatie do Diela, bol nútený napísať zakladateľovi o tom, že ho nadšenie opustilo.[14]

Nesmieme strácať zo zreteľa, že skutočná sila a dynamika, ktorá nám pomáha vyjsť zo seba a slúžiť ostatným, „nie je stratégiou, ale silou Ducha Svätého, nestvorenej Lásky“. [15] „Žiadna motivácia nebude dostatočná, pokiaľ nebude v srdciach planúť oheň Ducha,“ [16] takže „k tomu, aby sme si uchovali živú misijnú horlivosť, je potrebná rozhodná dôvera v Ducha Svätého, pretože on nám prichádza na pomoc našej slabosti (Rim 8 , 26). Takáto veľkorysá dôvera sa však musí živiť,

a preto ho musíme ustavične vzývať
“. Veriaci z Opus Dei ho denne
vzývajú pri svätej omši a v
niektorých modlitbách, napr. v
ruženci a v *Preces Diela*. Tiež nám
môže pomôcť nejaká konkrétna
modlitba k Duchu Svätému, napr.
Veľkonočné sekvencie, hymnus *Veni
Creator Spiritus* či iné z mnohých
modlitieb, ktoré boli Duchu Svätému
v priebehu storočí venované. Vo
všetkých týchto modlitbách ho
prosíme, aby prišiel, aby nás
premenil, aby nás naplnil Pánovou
Láskou a silou. Prosíme ho: „Duch
lásky, stvoriteľ a posvätiť duší,
ktorého hlavným dielom je pretvoriť
nás v Ježišovu podobu, pomôž mi
podobáť sa Ježišovi, myslieť ako Ježiš,
hovoriť ako Ježiš, milovať ako Ježiš,
trpieť ako Ježiš, konať ako Ježiš.“[17]

Premieňajúca sila Ducha Svätého
nám dá srdce, ktoré bude horieť ako
srdce Ježiša Krista, takže sa
apoštolské poslanie stane krvou,

ktorá bude prúdiť v našom srdci a postupne sa sformuje do činnosti, ktorá s pribúdajúcimi skúsenosťami dostane obrisy povolania. Ak sa necháme viesť Božou Láskou, ak budeme vnímaví k jeho vnuknutiam a ak odpovieme na jeho nenásilné náznaky, stane sa apoštolát povolaním, na ktorom bude stáť naša vlastná identita. Nebudeme mať potrebu dávať si apoštolát za úlohu a ani nebudeme potrebovať nijaké konkrétne miesto alebo kontext na to, aby sme konali ako apoštolí. Tak ako niekto je lekárom – a nielen človekom, ktorý pracuje ako lekár, – a nikde a nikdy ním byť neprestáva (v autobuse, kde niekomu príde nevoľno, na dovolenke, počas týždňa aj cez víkend atď.), tak sme my všade a za všetkých okolností apoštolmi. V podstate je to veľmi jednoduché, ide o to byť tým, čím už sme: „Veď všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi“ (Rim 8, 14). To najdôležitejšie je, aby sme boli otvorení pôsobeniu

Ducha Svätého, „aby sme rozpoznali, ako môžeme lepšie plniť poslanie, ktoré sme dostali pri krste“ [18] a v ktorom sa má realizovať celý náš život.

[1] Pápež František, Ex.Ap. Gaudete et Exultate, 19-III-2018, č. 2.

[2] Concilio Vaticano II Vatikánsky Koncil, Dekrét Ad Gentes, 7-XII-1965, č. 2.

[3] Porov., n. 5.

[4] Sv. Josemaría, Cesta, č. 904.

[5] A. Vázquez de Prada, Zakladateľ Opus Dei, vol. 3, Rialp, Madrid 2003, s. 339

[6] Pápež František, Ex.Ap. Evangelii Gaudium, 24-XI-2013, č. 9.

[7] Sv. Josemaría, Instrucción 19-III-1934, n. 27.

[8] San Josemaría, Instrucción 19-III-34, n. 49, v A. Vázquez de Prada, Zakladateľ Opus Dei, vol. 1, Rialp, Madrid 1997, 576.

[9] F. Ocáriz, pastoračný list, 14-II-2017, č. 8.

[10] Porov., n. 9.

[11] Porov.

[12] YouCat, č. 121.

[13] Sv. Josemaría, List 9-I-1932, č. 9.

[14] Porov. Sv. Josemaría, Cesta. Kritické – historické vydanie, komentár k č. 994.

[15] F. Ocáriz, pastoračný list, 14-II-2017, č. 9.

[16] Pápež František, Ex.Ap. Evangelii Gaudium, 24-XI-2013, č. 261 a 280

[17] A. Riaud, La acción del Espíritu Santo en las almas.

[18] Pápež František, Ex.Ap. Gaudete et Exultate, 19-III-2018, n. 174.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/zit-s-vedomin-ze-mame-poslanie-i/> (19.12.2025)